

[Gottschalck-Hansen.]

straffen blive fængsel i henholdsvis 6 og 8 år, men denne maksimale dom er praktisk talt aldrig blevet afsagt. Denne mildhed skyldes måske den omstændighed, at det i mange tilfælde drejer sig om unge mennesker, der ulykkeligvis er blevet impliceret i disse sager, et synspunkt, man forsåvidt kan respektere, men som forholdene nu engang har udviklet sig, er det magtpåliggende nødvendigt, at en skarpere kurs lægges an, at straffeloven tages op til revision og en skærpelse af loven finder sted, således at den i højere grad, end tilfældet er, opfylder sit formål og samtidig bliver mere tidssvarende.

Det er imidlertid ikke alene ad lovgivningens vej, vi bør bekæmpe terroristerne i vort land. Også rent administrativt kan der gribes ind. Jeg tænker på den mangelfulde politipatrøllering og spørger: Var det ikke muligt, højtærede justitsminister, at et større kontingent af vor politistyrke kunne komme ud på veje og gader og dør ved sin nærværelse medvirke til opretholdelse af ro og orden?

Det ville iøvrigt være naturligt og rimeligt, om der blev givet vort politi noget større myndighed, end det i øjeblikket har, og dermed mulighed for at anvende mere håndfaste metoder, end det for tiden har lov til at benytte sig af. Det er jo mærkeligt, at en politibetjent skal lade sig slå ned først, før han selv har ret til at gå over til håndgribeligheder. Jeg ønsker ikke nogen brutalitet eller tortur i vor retsorden og fremfor alt ikke, at Danmark skal blive en politistat, men visse elementer i vort folk er nu engang kun modtagelige for en meget bestemt og håndfast fremgangsmåde. Altfor megen misforstået humanisme og øllebrødsbarmhjertighed virker nedbrydende for retsordenen.

Det danske folk har krav på lovgivningsmagtens beskyttelse imod enhver form for terror. Jeg formoder, at den højtærede justitsminister er enig med mig heri, og imødeser med interesse ministerens svar.

Justitsministeren (Hans Hækkerup): Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen har som begrundelse for sit spørgsmål henvist til de forholdsvise mange voldshandlinger, som har fundet sted i den senere tid, og jeg

kan være tilfreds med, at det ærede medlem har givet mig lejlighed til i det høje ting at redegøre for de foranstaltninger, som politimyndighederne i den anledning har iværksat.

Af en række artikler i aviserne har man måttet få det indtryk, at voldsforbrydelserne ikke blot har været særlig grove, men at de også talmæssigt har været stærkt stigende igennem de sidste år. Denne opfattelse har jeg ikke fundet utvetydigt bekræftet af de statistiske oplysninger, der er stillet til min rådighed.

Jeg kan oplyse, at det samlede antal anmeldelser om vold, som er behandlet af Københavns politi i de første 9 måneder af 1953, har udgjort 387, medens antallet af disse forbrydelser i de samme måneder af 1951 og 1952 har udgjort henholdsvis 378 og 320. Set i forhold til året 1951 har der altså kun været tale om en stigning med 9 tilfælde, medens stigningen i forhold til året 1952 er væsentligt større, idet den andrager ikke mindre end 67 tilfælde.

Ser man dernæst på, hvorledes de behandlede sager fordeler sig efter den udøvede volds grovhed, viser det sig, at antallet af de af kriminalpolitiet i København behandlede alvorligere voldssager — altså sager vedrørende vold af særlig farlig karakter, vold mod sagesløse personer og vold, der har legemsbeskadigelse til følge — indtil den 1. oktober dette år udgjorde 304, medens det tilsvarende tal for 1951—52 var henholdsvis 286 og 234. Tilsyneladende falder stigningen altså netop på de grovere forbrydelser.

Jeg vil dog gerne påpege, at disse tal ikke uden videre kan lægges til grund ved bedømmelsen af spørgsmålet, om retssikkerheden på offentlig gade i hovedstaden er forringet. For det første angår tallene alle anmeldte grovere voldsforbrydelser, altså også forbrydelser, der er begået i boliger og indenfor andre private områder. En gennemgang af tallene for 1953 har vist, at kun 111 af de i tidsrummet januar—september begåede 304 voldsforbrydelser har fundet sted på gaden, og kun i 58 af disse tilfælde var den overfaldne klart sagesløs i straffelovens forstand. Desværre findes en tilsvarende statistik ikke for årene 1951—52.

Men dernæst må jeg gøre opmærksom på, at Københavns politi netop af hensyn til